

10/2017

XBF-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHraniČNÍ POVÍDKY

Stephen Graham Jones

Rafael

Carrie Labenová

Pohlednice od Natálie

ČESKÉ POVÍDKY

Lukáš Hrdlička

Na prahu temnoty

Vladimír Zábrodský

Zakřivená stezka spravedlnosti

Jana Rečková

Věčná Šelma

Dalibor Vácha

Tambor

Pavel Urban

Tatínek z podzemí

Pavel Houser

Chapadla vesmíru

PUBLICISTIKA

Františka Vrbenská

O zvířatech ve zbrani

Jason Sanford

Zlatý věk televizní fantastiky

Roman Bílek

Filmoví potomci Studené války

Cena: 95 Kč – 4 eura

Johan Langan

Takhle končí den

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s českou společností QESCERT, což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2017

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Stephen Graham Jones: Rafael	3
Carrie Labenová: Pohlednice od Natálie	12
John Langan: Takhle končí den	17

Domácí SF

Lukáš Hrdlička: Na prahu temnoty	29
Vladimír Zábodský: Zakřivená stezka spravedlnosti	48
Jana Rečková: Věčná Šelma	53
Dalibor Vácha: Tambor	55
Pavel Urban: Tatínek z podzemí	62
Pavel Houser: Chapadla vesmíru	64

Publicistika

Františka Vrbenská: O zvířatech ve zbrani	65
Jason Sanford: Zlatý věk televizní fantastiky	66
Jiří Hovorka: Filmoví potomci Studené války	67

Fantastická věda

Záhada zmizelých indiánů vyřešena; První kyberútok na GPS navigaci; Včely chápou „nulu“; Největší dinosaur? Patagotitan!	67
--	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Temná věž; Annabelle 2: Zrození zla; Vesmír mezi námi; <i>Klapka!</i>	68
--	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Thomas Olde Heuvelt: HEX; Helena Bernardová: Benrok – Zavržené město; Jan Bodrov: Hledání dračí země: Cesta k moři; Aleksej Šein: Sedm kamenů; Jiří Wittek: Společné chromozomy Miloslav Švandrlík: Šumavský upír; Lavie Tidhar: Usáma; Františka Vrbenská, Zuzana Hloušková: Žena se sovou; J. M. Hough a K. C. Alexanderová: Mass Effect – Andromeda; Lady Mechanika; <i>Nové knihy</i>	74
---	----

Šéfredaktor

Vlado Riša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 10. 2017

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Julie Dillon

Ničení pozůstalosti

Možná jste si všimli, že tiskem proběhla - alespoň pro mě - smutná zpráva, že Terry Pratchett rozhodl, že po jeho smrti má být hard-disk jeho počítače zničen, aby se na svět nedostaly věci, které nedopsal, nápady a vůbec osobní věci. Chtěl, aby disk přešel parní válec. Ředitel muzea Terryho Pratchetta jeho vůli nedávno splnil a placku, která z disku zbyla, bude vystavovat v muzeu. Na jednu stranu spisovatele chápu, na druhou je mi to líto.

Třeba by z fragmentů, které Terry Pratchett po sobě zanechal, mohl někdo vytvořit další výbornou knihu, nebo by využil nápad, který autor nestihl zpracovat, a my bychom si mohli počít. Na druhou stranu chápu Terryho. Jeho humor byl svérázný a těžko napodobitelný, takže je otázkou, jestli bychom se dočkali nějaké dobré knihy. Nicméně teď už se to nedozvíme zcela určitě.

Terry Pratchett není první, kdo chtěl, aby po smrti byly zničeny jeho věci. Pokud mě paměť neklame, totéž chtěl i slavný spisovatel Franz Kafka, avšak jeho nejbližší přítel Max Brod to neudělal a texty, které měl u sebe, nakonec vydal, zatímco Dora Diamantová tu část písemností, které vlastnila, opravdu zničila. Díky Maxi Brodovi se tak zachránily pro čtenáře takové skvosty jako romány Amerika, Zámek nebo Proces.

Jen si uvědomme, kolik zajímavých knih a příběhů vyšlo díky tomu, že bylo možné pátrat v pozůstalosti po významných spisovatelích. Vždyť díky synovi J. R. R. Tolkiena Christopherovi se na světlo světa dostaly Silmarillion, Historie Středozemě nebo Nedokončené příběhy.

Díky fragmentům nedopsaných příběhů tvůrce Conanových dobrodružství Roberta E. Howarda, které využili spisovatelé jako Lyon Sprague de Camp, nebyli jsme připraveni o mnohá dobrodružství svalnatého Cimmeřana.

Proto jsem rád, že někteří autoři nejsou tak striktní vůči tomu, co po sobě zanechávají.

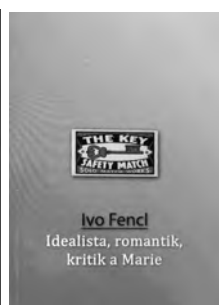
Knihy Terryho Pratchetta mám rád, o to víc je mi líto, že ho ředitel jeho muzea poslechl.

Vlado Ríša

Cena M. Švandrlíka 2017

I letos proběhla soutěž o Cenu Miloslava Švandrlíka o nejlepší humoristickou knihu vydanou v roce 2016, kterou pořádá Obec spisovatelů ve spolupráci s Městskou částí Praha 11 a Uměleckým sdružením Artes.

A i letos se mezi oceněné autory „vetřeli“ dva scifisti. Zvláštní ocenění dostali prozaik a publicista Ivo Fencel za knihu Idealista, romantik, kritik a Marie, druhé Zvláštní ocenění dostal šéfredaktor XB-1 Vlado Ríša za knihu Brunecvík a nagyery.

red.

ErotiCon 2017

10. 9. od 10.00 hod.

Erotika ve sci-fi, faktazy. Přednášky, hudba, cosplay, hry.

Klub Kotelna 3a, Praha 10, Strašnice
<https://www.facebook.com/ErotiCon.US/>
Vzhledem k ústřednímu tématu je ErotiCon určen účastníkům starším 18ti let.

Deskohraní

14. 10. 2017 – 22. 10. 2017

Deskohraní je festival plný deskových a karetních her, předváděček, turnajů, volného hraní a jiných atrakcí. Je určen všem hravým lidem z celého světa, malým i velkým, expertům i amatérům. Připravujeme program pro děti i dospělé, pro hráče i veřejnost, nabízíme mistrovské turnaje i začátečnické soutěže.

TYRŠŮV DŮM, PRAHA.

<https://www.facebook.com/deskohrani/>

Kozmodróm

14. 10. 2017

Kozmodróm je charakteristický najmä svojím nevšedným formátom – jedná sa o jednodňový festival, zameraný na vedu, vedeckú fantastiku a populárnu kultúru, ktorý organizuje občianske

združenie SciFi Guide. Jeho program je koncipovaný v dvoch rovinách – náučných prednáškach a v sprievodných aktivitách rôzneho charakteru.

Stredisko kultúry BA Nové Mesto, Vajnorská 21, Bratislava

<http://kozmodrom.scifi-guide.net/>

FanCity

19. 10. 2017 – 22. 10. 2017

Festival fantastiky a her pripomene letní Festival fantazie.

Videohry včetně hudebních, deskové a karetní hry, hry miniatur...

Sci-fi a technologie; fantasy, mýty a historie...

Hraní a turnaje; seriály a filmy; přednášky, besedy, workshopy, soutěže...
hotel Fantazie Riegrova 6, Chotěboř.

info@ffestivaly.cz

Nemám Páru 3

28. 10. 2017

Nebudou chybět zajímavé přednášky, projekce, DJ set, stánky s doplňky, šatstvem a všemi těmi udělátky, taneční vystoupení, workshop, tombola a nově také steampunkový kvíz a fotokoutek. A tentokrát pro vaše potěšení zahraje steampunková kapela přímo z matičky Anglie: Victor and the Bully! Možná se dočkáte dokonce překvapení v podobě prvního českého steampunkového projektu. Protože se letošní akce koná na Halloween, můžete se na kostýmech opravdu vyřádit!

<https://www.facebook.com/ceskysteampunk/>

Favál, Křížkovského 22, Brno, ČR

Paffcon

28. 10. 2017 – 29. 10. 2017

PAFFcon alebo Popradský Awesome Festival Fantázie je pre všetkých fanúšikov popkultúry a pravidelne sa koná posledný októbrový víkend v priestoroch kina Tatrov v Poprade.

<https://www.facebook.com/PAFFcon/>

Kino Tatrov, Námestie Sv. Egídia 43, Poprad, Slovensko

Replicon

4. 11. 2017 – 5. 11. 2017

další ročník veletrhu šermu a fantasy

<https://www.facebook.com/RepliconCz/>

Rafael (RAPHAEL)

Už když nám bylo dvanáct, byli jsme my čtyři jako duchové, neviditelní vždy kdesi vzadu ve školních třídách, v kavárnách, na akcích fanoušků školních týmů, kde všechny dívky nosily týmové stužky, které jim chlapci kupovali. Byl tu Alex v šatech zděděných po bratranci; jeho bratranec ze šestky – kam jsme chodili i my – Rodge, který trval na tom, aby se jeho jméno vyslovovalo s ‚d‘; Melanie, skrytá za vlasy, které jí matka nikdy nedovolila ostříhat, a já se svým laminovaným seznamem alergií a inhalátorem, na který matka černým fixem napsala mé telefonní číslo. Tři chlapci, kteří věděli, že na nich nezáleží, a jedna dívka, do níž se každý z nás každé ráno při prvním zvonění zamiloval, když ji viděl utíkat mokrou trávou, aby včas dorazila ke dveřím školy.

„Jsme jediní, kdo nás vidí,“ řekl mi jednou Rodge, když jsme se dívali, jak Melanie běží.

Přikývl jsem, Alex se přidal. Když Melanie proběhla dveřmi, všichni jsme předstírali, že jsme se na ni nedívali.

To, že jsme se navzájem viděli jako jediní, byla pravda. A spočívala v tom zvláštní moc. Umožňovalo nám to žít v prostoru, kde nikdo netušil, co děláme. Pravidla pro nás neplatila. Snad nám ona svoboda dokonce měla nějak vynahradit naši neviditelnost. Svět nám poskytoval náhradou cosi, co nám opomněl dát. Každopádně jsme to tak i využívali: ne jako by šlo o dar, ale jako cosi, co jsme si zasloužili, něco, co jsme hodlali prohlásit za své tím, že všechno potřebujeme, a pokoušeli jsme to dál a dál, jako bychom to vyzývali k selhání.

Nebo jsme možná tak tlačili na pilu, protože už jsme tolikrát zažili zklamání a neměli jsme na vybranou: nedůvěřovat své neviditelnosti, svému přátelství. Cokoli takhle skvělého, nejlepšího ze všeho, zaručeně otevíralo řádky nějakého složitěho žertu. Už jsme jen čekali na pointu. A tak jsme den co den postrkovali hranice dál a dál, zkoušeli jeden druhého, snad jsme se dokonce snažili závěr vtipu urychlit.

Ale připadalo nám báječné, být konečně součástí něčeho, a přitom jednat nenuceně, jako by o nic nešlo. Přestože šlo o klub zavržených, o partu duchů. Protože právě tím to začalo, jasné? Možná právě takhle začínal zbytek našich životů. Potom, snad o celé dlouhé týdny později – na výročním setkání – někdo z nás svým prostým, ale dokonalým způsobem pochopil, jaké to bylo na party sportovních fanoušků, když dal dívce stužku, aby si ji připevnila na košili, a ona si ji zbytečně dlouho uhlazovala, protože pohled přímo do očí ji najednou uváděl do rozpaků. Nebo některý z nás bude tou dívkou. Nebo nás tak uchvátí kapela na pódiu. Třeba jsme nakonec svému školnímu týmu věřili, v srdci jsme tušili, že pokud v pátek večer vyhraje, všechno na světě bude správné a v pořádku.

Řekl bych, že ze všeho nejvíc jsme toužili, aby nás bylo vidět, abychom dostali příležitost. Už jsme nechtěli zůstat mimo. To bylo nejspíš to podstatné.

První krok k tomu, aby si vás všimli, pochopitelně před-

stavuje projevít se nějak hlučně a provést něco, co ostatní děti nedělají, nebo se bojí dělat.

Jenže dny prostě mýjely. Nikdo si nás nevšímal, nikoho nezajímalo, co děláme. I když jsme o tom nahlas mluvili v kavárně i na chodbě.

A stačilo tak málo.

Zvednout bradu, přivřít oči.

Kdyby se tak někdo zeptal, kam jdeme po škole.

Kdyby se nám dostalo alespoň jednoho pokývnutí, jediného projevu zájmu, snad by byl Alex ještě naživu. Rodge by možná jako dárek k vlastním patnáctým narozeninám nespáchal sebevraždu. Melanie by možná nemusela utéct.

I kdyby někdo, kdo nás viděl, s námi ani nechtěl nikam jít, ale měl stužku. Pro Melanii. Protože ona byla pod těmi vlasy opravdu krásná. Naše zbylá trojice by se ztratila na pozadí ocelově šedivých skříněk, lemujících chodby, a už nikdy bychom se v životě nedostali dál.

Jenomže my byli neviditelní a nezranitelní.

Nikdo nás po posledním zvonění neviděl odcházet. Mířili jsme k jezeru. Tam jsme chodívali vždycky.

* * *

V plastové dortové formě s uzavíratelným víkem, zahra-
baná v houštině listů, v místě podle Rodge přesně nad dorá-
žejícími vlnami, spočívala Alexova kniha. Pocházela z jedné
z těch televizních reklamních akcí; jeho matka ji koupila
a pak na ni zapomněla. Neschovávali jsme ji proto, že by to
byla nějaká Satanská bible nebo Příručka anarchisty nebo
tak něco, jen jsme nechtěli, aby se namočila. Pokud moje
matka tu dortovou formu někdy postrádala, nikdy o tom ne-
mluvila.

„Tak kde jsme to byli?“ řekla Melanie a nesesla si, jen si
dřepla, takže se zadek jejích kalhot nedotýkal mokrého listu.
Udržovala rovnováhu tak, že si pažemi obemkla kolena.
Kdysi nám vyprávěla, jak ji otec, než je opustil, nutil až do
třetí třídy chodit současně do baletu a gymnastiky, a podle
jejích pohybů jsem tomu věřil. Byli jsme všichni neviditelní,
ale ona jediná měla nadbytek ladnosti a člověk nikdy nesly-
šel, jak došlapuje.

Když si takhle seděla na patách, vlasy jí padaly přes ra-
mena až na zem.

Nám ostatním na oblečení nezáleželo. Jen na knize.

Oč jsme se snažili? Děsit se navzájem. Strašili jsme se
únosy mimozemšťany, nevysvětleným mizením. Loďmi du-
chů, vlkodlaky, zlověstnými věštbami, samovznícením.

Osoba, určená ke čtení, musela číst monotónním hlasem.
To patřilo k pravidlům. A nesměla se na nikoho dívat.

První článek toho dne pojednával o muži, který seděl ve
svém obýváku, když mu na obrazovce naskočila statická po-
rucha. Sálh po ovladači, nemohl ho najít, a vtom se obrazovka
vyjasnila. Jenomže na ní už nebyl jeho program, ale jakýsi
nadpozemský výhled na... nevěděl určitě, na co vlastně.

A tady je on: jeho dům, přímo jeho dům. Sjíždějí se k němu záchranky. Chlap otevře ústa, vstane, rozlité pivo mu pění na koberci, a následujícího dne nejde do práce, nejde ani další den, a nakonec začne dostávat invalidní důchod.

„A to je všechno?“ zeptal se Alex, když Rodge dočetl.

„Jaká je pod tím položená otázka?“ ozvala se Melanie.

K téhle knize totiž patřily otázky, které redaktori kurzívou kladli čtenáři po každém hesle.

„Ukradl si vlastní kabel?“ navrhl jsem zlověstným hlasem.

Alex se zasmál. Ani on se nevyděsil.

„Mělo to být varování?“ četl Rodge a ukazoval si v textu prstem. „Dostalo se TJ Bentworthovi proroctví jeho smrti a příležitosti, jak se jí vyhnout? A pokud ano, kdo mu to varování poslal?“

Melanie si zastrčila pramen vlasů na ucho a znechuceně potřásla hlavou.

Zkouška nyní spočívala v tom – a my přísahali, že o tom za žádnou cenu nebudeme lhát – zda se dnes večer, o samotě, odvážíme sáhnout na dálkový ovladač a na chvíli, třeba na mikrosekundu, nás přitom napadne, že následující stanice budeme my.

Melanie se odvrátila, zadívala se na vodu.

„Tohle je nanic,“ řekla. „Potřebujeme novou knihu.“

Souhlasil jsem s ní.

Alex si vzal knihu od Rodge a zabořil do ní nos s odhodláním dokázat nám, že ty články jsou skutečně strašidelné.

Nechal jsem ho, a už jsem se chystal zaskočit do Rodgeova domu a podniknout nájezd na jejich spíž, než se jeho bratr vrátí z tréninku, vtom však Alex vzhlédl a prohlásil: „Nemyslíte, že bychom mohli vyprávět vlastní příběhy?“

Rodge sklopil pohled, jako by zaostřil na zem. „Jako že si je budeme vymýšlet?“ přeptal se.

Alex pokrčil rameny a knihu zaklapl. Zbývaly tři hodiny do chvíle, kdy ho přejede buick.

* * *

Příběh, který jsem vyprávěl, jsem se už tehdy usilovně snažil zapomenout, jenomže to se mi nikdy nepodaří. Byl to jeden z příběhů mého otce a já v něm sehrál svou roli.

Nejdřív ze všeho jsem prohlásil, že jde o pravdivé vyprávění.

Alex přikývl a poznamenal k Rodgeovi, že takhle začínají všichni.

„Měla by být tma,“ řekla Melanie a odhodila část vlasů na záda. Na konečky se jí nalepily kousky listí. Pohlédl jsem za ni, na stěnu stromů. Svým způsobem už byl večer. Ne tma, ale slunce se skrylo za mraky, takže zbývalo jen šedé světlo. To stačilo. Pokývl jsem si pro sebe a spustil jsem.

„Bylo mi deset měsíců.“

„A ty si to pamatuješ?“ přerušil mě Alex.

Rodge ho okřikl, ať zmlkne.

„Můj táta,“ pokračoval jsem. „Byl někde, já nevím, snad v ložnici. Já asi ležel na podlaze v obývací.“ Pokrčil jsem jedním ramenem, abych se podrbl na pravém uchu, zdržoval jsem. Ne abych si byl jistý, že si to pamatuju správně, ale proto, aby se mi nezlomil hlas. Když jsem tohle poprvé slyšel tátu vyprávět, brečel jsem a nemohl jsem přestat.

Vlastně bych ani neuměl vysvětlit proč. Totiž, prohlížíte si fotky sebe sama jako dítěte, a představujete si, že všechno bylo normální. Že na ničem předtím vlastně nezáleží, že je to jen součást toho, co vás přivedlo tam, kde jste teď.

Jenomže o to mě můj táta připravil.

V příběhu, který jsem těm třem vyprávěl onoho posledního odpoledne, kdy jsme byli všichni spolu, jsem prostě spal na podlaze, táta si v garáži vyndával ze staré ledničky další pivo, máma spala v pokoji. Místnost osvětlovala jen televize. Dávali wrestling, což byl nejspíš důvod, proč šla matka tak brzo spát. No ale tady je táta, vrací se z garáže, jedno pivo otevře, druhé v podpaží, a víc cítí, než vidí, že v obývací cosi není v pořádku. Že je tam jeden stín navíc.

„Cože?“ Melanie na mě upírala pohled.

Odvrátil jsem se, sklopil oči.

„Povídal, že– že–“ a stejně jsem se rozplakal. Dvanáctiletý, mezi kamarády, a bulím tady jako mimino.

Melanie vzala mé ruce do svých.

„Teď už to musíš dokončit,“ pobídl mě Alex.

Rodge si rukou zakrýval pusku a neřikal nic.

Když už jsem dokázal pokračovat, pověděl jsem jim to: můj táta stál v průchodu mezi kuchyní a obývací, hleděl do pokoje, přes pohovku, konferenční stůl, na mě, jak ležím na břiše na podlaze.

Vedle mě dřepěl chlapec, plavovlasý jako nikdo z naší rodiny, asi tak ze čtvrté třídy, a dlaní mi hladil miminkovské vlasy.

Táta neupustil pivo, nezavolal matku. Nemohl dělat vůbec nic.

„Co to–?“ pokusil se vyslovit, a chlapec mi jen dál hladil vlasy. Podíval se přes pokoj na tátu a řekl: „Jenom ho hladím.“ Načež vstal a vyšel ven druhými dveřmi obývací, v podstatě krátkou chodbičkou k přednímu vchodu.

„... jenže ty dveře se neotevřely,“ dokončil Alex a zazubil se.

Přitiskl jsem si dlaně na oči a zvedl bradu co nejvýš, aby se mi ta hrouda v krku neprodrala kůží ven.

„Dobré,“ pochválila mě Melanie, „hezké,“ a já, jakmile jsem dokázal ovládnout svůj obličej, ukázal na Rodge se slámově žlutými vlasy a zalhal, když jsem prohlásil, že to byl pravděpodobně on, kdo mě hladil.

Rodge otevřel pusku, jednou, podruhé, vrtěl hlavou, ne, prosím, ale když nesvedl vyslovit, co měl na mysli, Alex třikrát zatleskal, pomalu, a pokynul otevřenou dlaní Melanie.

„Dámy mají přednost.“

„Tak to já si raději počkám,“ šlehla po něm očima, ale potom si navinula loknu vlasů na ukazováček, jak to obvykle dělávala, rukou si zajela do vlasů a namotala si pramen na každý prst, až už jí žádné volné nezbývaly.

Tohle patřilo k věcem, o nichž jsme se s Alexem a Rodgem nikdy nebavili, ale všichni jsme to milovali – a ona si vůbec nebyla vědoma maličkostí, jaké dovede. Jak považuje tolik věcí za samozřejmost, nesnaží se přitahovat pozornost ke kouzelné akrobacii svých prstů nebo upozorňovat na pevnost svých vlasů – a tak to všechno mohla klidně dělat dál.

Nemilovali jsme ji jako dívku, netoužili jsme po ní, i když i k tomu už se schylovalo, aby bylo jasno. Spíš jako bychom v ní nacházeli úplnost, jež nám scházela. Úplnost, spojenou s jakousi nevšimavostí, jež přímo bila do očí. Snad právě to-

hle je touha. Nakonec na tom nezáleželo; žádný z nás ji nikdy nebude držet za ruku při zápase, ani jí neřekne nic opravdového. Ne vinou jejího vyprávění, ale právě tady to víceméně začíná.

„Čtyři děcka,“ řekla a po řadě pohlédla na každého z nás, „šestáci, zrovna jako my,“ a Alex zasténal, jako by se chystal zvracet, a držel si žaludek v předstírané bolesti.

Rodge se usmál a já také, jenom pro sebe.

Bezpečný příběh. Přesně takový jsme právě potřebovali.

„Dívka se jmenovala... *Melody*,“ pokračovala Melanie a vyzývavě zvedla obočí, jestli máme nějaké námitky. Když jsme nijak nereagovali, vyprávěla dál a úroveň bezpečnosti se téměř okamžitě snížila. Alex po mně šlehl pohledem a já se zašklebil, jak nejlépe jsem uměl: nic jsem netušil. Melanie nám vyprávěla tu část, která příběhu *předcházela*, tu část, kterou jsme nechtěli slyšet a nikdy bychom ji o ni nepožádali, protože jsme věděli, oč jde: o tu záležitost mezi ní a jejím otčímem. Co tehdy dělali. Možná nám chtěla příběh trochu zdramatizovat, a tak přidala k nočním návštěvám matku Melody, jež stála ve dveřích a přihlížela. S nenávistí vůči Melody, že jí ukradla manžela.

Zoufale jsem se snažil neposlouchat a zasunout zástrčku těch dveří, jak nejvíc to šlo, jak jsem si vzpomínal ze svého vlastního příběhu, a pro sebe jsem si pokývl: Melanie pouze vypráví variaci na mé vyprávění, obměňuje věci, které už jsem tu před ní rozložil. Používá stejné rekvizity, protože už

má nabito – všichni už *víme*, že rodič, který stojí ve dveřích, znamená něco zlého.

Nebo to možná byly dveře, které já nějak otevřel, když jsem jedenkrát vyprávěl pravdivý příběh.

Po jednom znásilnění, které tu zastupovalo všechna ostatní, Melanie kývla a řekla: „Potom tam byl... *Hodge*...“ a tady Rodge začal kroutit hlavou, ne, prosím ne, že v tomhle příběhu nechce vystupovat.

„Máme už jenom hodinu,“ poklepal Alex na ciferník svých hodinek.

Melanie se otočila tváří k němu a znovu zvedla obočí; čekala, že ustoupí. Nakonec se vzdal. Za trest jeho postava ani nedostala jméno. Já se jmenoval *Rafael*, což Melanie nejspíš považovala za protiklad *Gabriela*. Ale tehdy jsem byl Gabe, pro všechny jen Gabe.

Ale nemohl jsem ji přerušovat. Přestože její vyprávění naší čtveřici vytáhlo ze školy a přimělo ke hraní malé hry „na strašení“.

Tentokrát to však bylo jiné.

V Lakeview, v Melaniině příběhu *Lakeridge*, nebyla kniha zahrabaná v plastové dóze o rozměrech třináct krát devět, ale pohřbená na zarostlém hřbitově. Hned za fotbalovým hřištěm.

Minulý týden, pravila s upřímným výrazem ve tváři, byly sázky takové: lehnout si na hrob obličejem dolů a vydržet tak devadesát vteřin, nebo objet prstem každé vytesané písmeno na nejstarším náhrobku, nebo s rukou ponořenou v koupadle pro ptáky šestašedesátkrát vyslovit své jméno pozpátku.

„Docházely jim nápady,“ dodala.
„Ani se *nedivím*.“ Alex si přitiskl matčinu knihu pevněji ke hrudi.

Melanie si přetáhla černý pramen vlasů přes ústa a promluvila skrz něj. „Ale pak *Rafael* napadlo něco nového.“ A koukla se na mě.

„Cože?“ Bezděčně jsem se ohlédl, ačkoli k tomu nebyl žádný důvod.

Melanie se usmívala, nechala mlčení narůstat – určitě to takhle dělala už dřív, pomyslel jsem si, než se přestěhovala sem – a vysvětlila nám, že *Rafael*ův úžasný nápad spočíval v tom, sesbírat pekanové ořechy ze stromu, jenž rostl v rohu, ze stromu, který (přešla na strašidelný tón) má kořeny až tam, kde leží mrtví, v jejich prázdných očních důlcích a hrudních koších.

„Tak vzít ty ořechy, a co dál?“ vyptával se ustaraně Rodge.

„Zeptej se sám sebe,“ řekl mu Alex.

„A co?“ zeptal jsem se šeptem.

„Vezměte je do sklepa.“ Melanie elegantně opustila falešná jména, vrátila se k nám přímo a ovinula kolem nás svůj příběh. „Dejte je na šest dní do mísy s vodou, zhasněte, až na jedinou svíčku, a nakonec uhaste i tu.“

„O půlnoci,“ doplnil Alex.

„O půlnoci,“ přisvědčila, jako by to beztak chtěla říct. Načež se rozpovídala o rozbíjení skořápek ve tmě, o tom, jak jsou nasáklé vodou, jako kůže mrtvol. Pak Alexovu zástupci ve vyprávění položila na jazyk kousek ořechu – pozvracel se –, potom postavě jménem Hodge, ten ho spolkl a za dva dny z toho měl rakovinu žaludku. Pak přišla řada na Rafaela. Ten dokázal jen žvýkat a žvýkat, sousto v jeho ústech narůstalo, dokud nezjistil, že si v té tmě rozkousal vlastní prst a jedl maso z něj.

Zasmál jsem se, to se mi líbilo.

A teď je na řadě Melody.

Melanie se svými tenkými, půvabnými prsty hraje tak přesvědčivě, že přímo vidíme Melody v temnotě sklepa, jak pekanový ořech spíš loupe než louská, pokládá si ho na jazyk, ale dává se, když se ta věc pohne.

V temnotě, kterou vytvořila, všichni slyšíme plesknutí a potom nezaměnitelný zvuk, jak se cosi zvedá a snaží se dýchat. A nemůže.

Náhle se rozsvítí a Melody stéká po bradě krev, tu a tam průsvitná jako žlutouk, jako by ten pekan byl vejce a–

„No tak,“ ozval se Alex, „přece nechceš překonat v hnusu tady Gabea, který si snědl vlastní prst!“

„To bych čekala spíš od tebe,“ usmála se Melanie skrz vlasy. „To ty ses narodil z toho mrtvého ořechu.“ Alex v tom okamžiku naklonil hlavu ke straně, jako by nemohl uvěřit, že něco takového řekla, načež se zvedl z listí a ji do něj povalil, a už jsme se všichni smáli a já konečně vydechl.

* * *

Když přišla řada na Rodge, který odmítl s tím, že nic strašidelného nezná, přihlásil se Alex. Místo co by však vyprávěl duchařskou historku, otevřel znovu matčinu knihu.

„Ty švindluješ,“ namítl jsem. „Tyhle jsou údajně pravdivé.“

„Jen počkej,“ opáčil. „Já hledal ten...“ A ztratil se nám v textu, nad nímž se nakláněl.

Zvedl jsem tvář k Melanii. „Kdes tu pitominu vzala?“

Našpulila rty v úsměvu, blyškla očima. „Ale poslouchals.“

„Já to slyšel s vlašským ořechem, ne s pekanem,“ vložil se Alex, který stále obracel stránky a byl zpola duchem nepřítomen.

„Vlašský ořech?“ Melanie nakrčila nos. „Nikdo nezasadí vlašský ořešák na hřbitově.“

Když si na to teď vzpomínám, jako bych slyšel: použila ve vyprávění výraz *hřbitov*, ale pro Alexe to bylo *pohřebiště*. V té chvíli na tom nezáleželo. Ve skutečnosti musím přiznat, že mi ten příběh připadal skutečně děsivý.

„To sis přinesla z Dunbaru?“ zeptal jsem se.

Dunbar se jmenovala její předchozí škola.

Otevřela ústa k odpovědi, pak se však zarazila, jako by ji upoutalo cosi na jezeře.

Sledoval jsem směr jejího pohledu.

„Co je?“

„Já nevím, kde jsem k tomu přišla,“ odpověděla. Stále se nedívala na mě, ale na cosi na jezeře. „Prostě někde.“

„Ne, já se ptal, na co tam koukáš.“ Ukázal jsem bradou na vodu, a Melanie se obrátila zpátky ke mně.

„Na nic.“

Bylo nám dvanáct let, chystali jsme se žít věčně.

Alex konečně našel tu správnou stránku. Heslo na ní pojednávalo o historii čarodějnických procesů. Salem, španělská inkvizice, afričtí šamani. Jeden obsáhlý odstavec představoval i obrázky mučících nástrojů, sloužících k přiznání, špičaté jakoby halloweenské klobouky, tohle všechno.

„Už se třesu,“ prohlásil jsem a pokusil se zacvakat zuby.

„Dej s tím pokoj!“ Přejel prstem na druhou stránku.

Byl to jeden z těch modrých ozdobných rámečků. Text, který měl být původně poznámkou pod čarou, ale byl příliš důležitý.

„Jak rozpoznat čarodějnice,“ přečetl vítězně.

„A to má jako být strašidelné?“ zeptal jsem se.

Před týdnem nám jeden z těch modrých rámečků poskytl návod, jak se stát vlkodlakem: válet se za úplňku v písku u vody; pít z téže vody, jako pijí vlci; nechat se kousnout vlkodlakem a neumřít. Naším úkolem pro tu noc bylo pokusit se stát vlkodlakem. Nebo při tom pokusu zahynout, jo.

„Zvážit ji proti Bibli?“ četla Melanie nevěřicně.

„Ji,“ pravil Alex tišeji, v hlase naléhavost, kterou jsem už znal a dobře jsem věděl, že nemá cenu mu odporovat.

Tou dobou se Rodge pohupoval zepředu dozadu a sledoval zrakem každé projíždějící auto. Když se hladina hluku ustálila na trvalé úrovni, znamenalo to, že je už pět a že bude po všem. Ve dnech, kdy svítilo slunce, hukot aut pozvolna nahrazoval zvuk motorových člunů na jezeře, ale toho dne, i kdyby jezero nějaký člun brázdil, zahlédla ho jen Melanie. Pokud vůbec něco zahlédla.

„Ji,“ zopakovala. Nenechala to jen tak projít.

Alex se usmál polovinou obličeje a vzhlédl k ní. „Jak to zjistíme?“ zeptal se.

„Já jsem čarodějnice,“ odpověděla Melanie. „Jo.“

Alex pokrčil rameny.

Melanie potřásla hlavou, aniž by z něj spustila zrak. „Tak co chceš teda dělat?“

Alex sklopil oči k modrému rámečku a nahlas přečetl: „Děblovo znamení... polibek... Jestlipak bys, kdybych tě